

Camellia

3

โอบฟอพ
สะท้านฟ้า
อยากเห็นนักล่า
9ใครจะกล้า
กับ
ชาฟา
ผู้บ้าบิ่น

嫡女狂妃

拐个王爷乱天下

十九穀 สือจี้วี้ เจียน
ซุนซิ่วเอินเจีย แปล
Eruinu วาด

บทที่ 96 เจ้าทำอะไร

ระหว่างเดินทาง สีหน้าของชายหน้าสิ่วกับสาวน้อยชุดเหลือง ต่างก็เต็มไปด้วยความตื่นเต้นยินดี เดิมทีคิดว่าตนถูกกลุ่มเดิม ทอดทิ้งแล้วต้องร่วมเดินทางไปสู่ความตายพร้อมกับเซียว หลิงอวิ้นเสียอีก ไม่คาดคิดว่าศิษย์พี่เยอวิ้นผู้แข็งแกร่งลึกลับจะ เข้าร่วมกะทันหัน ราวกับพลิกพื้นหนทางที่มีดมนให้สว่างโร่ ขึ้นมา!

ทั้งชายหน้าสิ่วกับสาวน้อยชุดเหลืองอยากหาโอกาสเข้าไปใกล้ชิดผูกสัมพันธ์กับหลีเย่หาน แต่หลีเย่หานกลับเดิน เคียงข้างเซียวหลิงอวิ้นตลอด แผ่นหลังสูงตรงนั้นแผ่กลิ่นอาย เย็นยะเยือกราวกับประกาศว่าห้ามผู้ใดเข้าใกล้

ทั้งสองพยายามอยู่หลายครั้งแต่ไม่กล้าเปิดปากเอ่ยคำ สุ่มสี่สุ่มห้า

ขณะที่พวกเขา กำลังจะรวบรวมความกล้าเปิดปากอยู่นั้น พลันได้ยินเสียงกรีดร้องดังขึ้น

“หนีเร็ว! หมาป่าอสูรขึ้นหกดตามมาแล้ว สวรรค์ ช่าง
น่ากลัวเหลือเกิน!”

“อย่าตามมา อย่ากินพวกเราเลย!”

เสียงนั้นดังไกลเข้ามาทุกที จากนั้นก็เห็นคนยี่สิบกว่าคน
วิ่งหนีหัวซุกหัวซุนมาทางนี้ เสื้อผ้าหน้าผมยับเยินยุ่งเหยิงสิ้นท่า

เมื่อพวกเขาเห็นกลุ่มของเซียวหลิงอวิ้นก็ดีใจ จงใจรีบวิ่ง
ตรงเข้าไปหา แต่กลับไม่ปรึกษา เอาแต่วิ่งสวนผ่านไปโดยไม่พูด
ถึงเรื่องหมาป่าอสูรที่ตามหลังกามาแม้แต่น้อย

ชัดเจนว่าคนพวกนี้คิดจะใช้พวกนางเป็นโล่กันภัย

ในกลุ่มนั้นมีหูไ่ชิง ชายหนุ่มชุดน้ำเงินที่ผลัดเด็กหนุ่ม
ขี่ตลาดออกมาก่อนหน้านี้รวมอยู่ด้วย

หูไ่ชิงคิดว่าคราวนี้พวกเซียวหลิงอวิ้นจะต้องตายแน่แล้ว
ทว่าทันใดนั้นก็กลับได้ยินเสียงอุทานดังลั่น

“อ้าก! ตะ...ตายแล้ว หมาป่าอสูรถูกฟันตายด้วยกระบี่
เดี่ยว!”

“สวรรค์ นั่นคือศิษย์พี่เย่ ศิษย์พี่เย่แข็งแกร่งเหลือเกิน
นั่นคืออสูรมารชั้นหก เทียบได้กับผู้ฝึกตนระดับก่อนฟ้าชั้นห้า
กลับถูกเขาฆ่าอย่างง่ายดาย!”

“ศิษย์พี่เย่อยู่กลุ่มเดียวกับเซียวหลิงอวิ้นได้อย่างไร!”

หูไห่ซิงกับพวกรีบหันกลับไป ก็เห็นคนทั้งหลายด้านหลัง
ล้วนเบิกตาโพล่งตะลึงมองซากหมาป่าอสูรชั้นหกที่ถูกฟันตาย
ด้วยกระบี่เดี่ยว

เซียวหลิงอวิ้นเพียงปรายตามองหูไห่ซิงเย็นชา คนผู้ตั้งใจ
วิ่งเข้ามาหานาง

หูไห่ซิงถูกมองจนตัวสั่น แต่เมื่อคิดว่าเซียวหลิงอวิ้นเป็น
แค่ขยะไร้ค่าก็หาได้ใส่ใจ เขารีบก้าวไปข้างหน้าประจบสอพลอ
หลีเย่หานทันที “ขอบคุณศิษย์พี่เย่ที่ช่วยชีวิต ข้าไม่เห็น
ศิษย์พี่เย่ตอนจับกลุ่มเมื่อครู ไม่ทราบว่ศิษย์พี่เย่อยากเข้าร่วม
กลุ่มของพวกเราหรือไม่ กลุ่มของเซียวหลิงอวิ้นอ่อนแอเกินไป
มีแต่จะถ่วงให้ศิษย์พี่เย่ลำบาก”

เมื่อได้ยินคำกล่าวนี้นี้ทุกคนก็หน้าตึงขึ้นมา ส่วนชาย
หน้าสิ่วกับเซียวหลิงเย่โกรธจัด

ชายหน้าสิ่วถึงกับตาล้น “หู่!ให้ซิง เจ้าหมายความว่าอย่างไร คิดว่าตัวเจ้าไม่ถ่วงศิษย์พีเยรี เจ้าเก่งนักหรือ หมาป่า อสุรชั้นหกนั้นเป็นพวกเจ้าที่ล่อมาไม่ใช่หรือ!”

หู่!ให้ซิงไม่เห็นชายหน้าสิ่วอยู่ในสายตาแม้แต่น้อย หัวเราะเยาะออกมาโดยไม่ลังเล

“ข้าเป็นถึงผู้ฝึกตนระดับหลังฟ้าชั้นเก้า มือเดียวก็เอาชนะเจ้าได้ ต่อให้พวกเจ้าห้าคนรวมเข้ามาพร้อมกัน ข้าก็ยังปราบได้ในพริบตา อสุรมารชั้นหกโผล่มาอย่างน้อยข้ายังพอหนีรอด แต่พวกเจ้าเล่า ไม่ใช่จะต้องรอให้ศิษย์พีเยมาช่วยหรือไร”

“เจ้า!” ชายหน้าสิ่วโกรธจนอกระเพื่อมถี่

“หนวกหู่”

ทันใดนั้น เสียงเย็นชาดังขึ้นอย่างแผ่วเบา ผู้พูดคือหลี่เย่หานที่ทุกคนเคารพนับถือ

เพียงเขาเอ่ยหนึ่งคำ รอบกายพลันเจียบบกริบ ทุกคนไม่กล้าแม้แต่จะหายใจแรง เกรงว่าจะทำให้หลี่เย่หานขุ่นเคือง

หลีเย่หานหันไปมองเซียวหลิงอวิ้น เอ๋อเสียงเรียบ
“ไปเถอะ”

เซียวหลิงอวิ้นมองสีหน้าตื่นตระหนกกลั่นหายใจจน
หน้าแดงของคนรอบด้านแล้วแค้นยี้ม มุมปากยกขึ้นเล็กน้อย
ก่อนจะก้าวเคียงข้างหลีเย่หานเดินจากไปต่อหน้าสายตาของ
ทุกคน

ก่อนจากชายหน้าสียังไม่วายถลึงตาใส่หูไห่ชิง ส่วน
สาวน้อยชุดเหลืองก็หัวเราะเอ๋อหยัน “ที่พวกเจ้าขับไล่พวกเรา
คราวนี้ได้เสียใจภายหลังแล้วสิ”

หูไห่ชิงกับพวกมองแผ่นหลังที่ค่อย ๆ ไกลออกไป ทั้ง
ตกตะลึงทั้งเสียใจปะปนกัน ใครจะคาดคิดว่ากลุ่มที่พวกเขาเพิ่ง
หัวเราะเยาะและพนันกันว่าจะตายเมื่อใด กลับปรากฏตัวอีกครั้ง
พร้อมกับศิษย์พี่เย่ผู้แข็งแกร่งที่สุดของรุ่น!

หูไห่ชิงหน้าขาวซีด เอ๋อกับพรรคพวกอย่างเคร่งขรึมว่า
“พวกเจ้าก็คงเห็นแล้ว ป่ามารทมิฬนี้อันตรายเกินไป เผลอ
เมื่อไหร่ก็มีอสูรมารชั้นหกชั้นเจ็ดโผล่มา หากอยากรอดก็ต้อง
ตามพวกเขาไว้ให้ได้”

ทุกคนล้วนมีสีหน้าขัดเขิน การไปเกาะหลังกลุ่มของ
เซียวหลิงอวินเพื่อเอาตัวรอดนับว่าน่าอับอายยิ่งนัก แต่พวกเขา
ไม่มีทางเลือกอื่น เพราะแค่เข้ามาเพียงสองชั่วยามก็เจอสุร
ชั้นห้าหลายตัวแล้ว อสุรชั้นห้าพวกเขายี่สิบกว่าคนยังพอรุมฆ่า
ได้ แต่พอเกินชั้นหกขึ้นไปกลับต้องหนีหัวซุกหัวซุน

เซียวหลิงอวินสังเกตเห็นแล้วว่ามีคนกลุ่มหนึ่งแอบ
ตามหลังมาแต่ไม่ใส่ใจนัก เวลานี้ฟ้าเริ่มมืดแล้ว กว่าที่จะถึง
สถานที่ที่ประชุมสำนักหลิงกล่าวไว้ยังต้องใช้เวลาอีกหลาย
ชั่วยาม จึงจำเป็นต้องหาที่พักแรมก่อน

พวกนางเริ่มค้นหาถ้ำหรือที่โล่งกว้างเพื่อพักค้างคืน ผ่าน
ไปครึ่งชั่วยามก็พบแหล่งน้ำบนพื้นที่ราบแห่งหนึ่ง ทว่ากลุ่มของ
เซียวเยว่หยากลับอยู่ที่นั่นก่อนแล้ว

ทันทีที่เซียวเยว่หยาเห็นเซียวหลิงอวิน ยังไม่ทันที่นางจะ
เดินเข้ามา เซียวเยว่หยาก็ลุกขึ้นมายืนขวางไว้พลางกล่าวว่า
“พวกเจ้ามาที่นี่ทำไม พวกเรามาก่อน รีบไสหัวไปให้พ้น
พวกเจ้าไม่คู่ควรจะพักร่วมกับพวกเรา”

ชายหน้าสิ่วกับพวกเริ่มรื้อร่นขึ้นมา นี่ไม่ใช่เวลาจะไปหาที่พักใหม่ หากไปสู่มหาที่พักรื้อร่นตอนนี้อาจถูกอสูรเข้าจู่โจมจนตายเอาได้ อีกทั้งลานหญ้าแห่งนี้กว้างขวางนัก ต่อให้มีคนสี่ห้าสิบคนอยู่พร้อมกันก็ยังไม่แออัด

เชียวหลิงอวิ้นหันตามองเชียวเย่วหย่าเย็นชา “หลีกไปอย่าบังคับให้ข้าต้องลงมือ”

ทันใดนั้นเชียวเย่วหย่าก็นึกถึงภาพวันที่เชียวหลิงอวิ้นหักแขนตนด้วยกระบวาท่าประหลาดจนหลังเย็นวาบ แต่พอนึกได้ว่ายังมีเชียวจื่อหานอยู่ด้วย นางก็แค้นเสียงเยาะทันที

“หึ เจ้าจะลงมือหรือไร อย่างเจ้ามันก็แค่ขยะไร้ค่า...อ้าก!”

เสียงกรีดร้องดังขึ้นทันที ร่างของเชียวเย่วหย่าลอยกระเด็นออกไป นางถูกเชียวหลิงอวิ้นเตะเพียงครั้งเดียวก็กระเด็นปลิว

รอบด้านพลันเงียบสนิท ไม่อยากเชื่อสายตาตนเอง พลังของเชียวหลิงอวิ้นมหาศาลเพียงใดกันถึงสามารถเตะผู้ฝึกตนระดับหลังฟ้าขึ้นห้ากระเด็นได้ด้วยเท้าเดียว!

“เซียวหลิงอวิ้น เจ้ากำลังทำอะไรอยู่! เย่วหยาเป็นน้องสาวเจ้า เป็นสหાયร่วมกลุ่มของข้า เจ้ากล้าลงมือกับนางต่อหน้าข้าเซียวรี”

เสียงหนึ่งดังขึ้นอย่างโอหัง ภายใต้อ้าคลุมนั้นไม่ใช่ใครอื่น เซียวจื่อหานนั่นเอง

ทุกครั้งที่เซียวจื่อหานเห็นเซียวหลิงอวิ้นก็อดนึกถึงชนชาวทิวร้างของตนไม่ได้ อาจารย์กล่าวว่าผลสะท้อนควรมีเพียงการทำให้ร่างกายแข็งแกร่งที่เป็นน้ำแข็ง แต่สิ่งที่เกิดขึ้นกับนางกลับยังมีคำสาปชนชาวด้วย ไม่อาจแก้ไขได้ ต้องรอให้ครบเจ็ดวันคำสาปจึงจะคลายออก

เมื่อคิดว่านางต้องถูกบังคับให้อยู่แต่ในงาเม็ดเจ็ดวันเต็ม ความแค้นชิงชังที่มีต่อเซียวหลิงอวิ้นก็ยิ่งลุกลาม

เซียวจื่อหานมั่นใจว่าเรื่องนี้ต้องเกี่ยวข้องกับเซียวหลิงอวิ้น!

ไม่ผิดแน่ ต้องเป็นเพราะเซียวหลิงอวิ้นขอให้ปรมาจารย์เซียวคนนั้นลงมือกับตน!

เชียวจื่อห่านรู้อยู่แก็ใจว่านางไม่ใช่ปรมาจารย์เชียว และ
เชียวหลังอวีนก็ยังไม่ใช่แน่ ดังนั้นปรมาจารย์เชียวยังคงซ่อนตัว
อยู่ในเงามืดแน่นอน และคำสาปข่นขาวที่ตนได้รับก็เป็นเพราะ
เชียวหลังอวีน⁺ล่อหลอกให้ปรมาจารย์เชียวลงมืออย่างไม่ต้อง
สงสัย!

บทที่ 97 ทำอย่างไรดี

เซียวหลิงอวีนเห็นการแต่งกายของเซียวจื่อห่านก็รู้ทันทีว่านางโดนคำสาปจนขาวเข้าแล้ว แค่นำสาปจนขาวพื้ๆ เช่นนี้ยังแก้ไม่ได้ นางช่างประเมินตนเองสูงเกินไปจริงๆ

เซียวหลิงอวีนเหยียดริมฝีปากเย้ย “เจ้ามีสิทธิ์อะไร ข้าตีเซียวเยวี่หายแล้วจะอย่างไร ข้าตีสุนัขสักตัวเจ้าก็ต้องเห่าต่อหน้าข้าด้วยหรือ หรือว่าเจ้ากำลังช่วยเหลือพวกเดียวกัน”

ถึงกับดำนางว่าเป็นสุนัข!

เซียวจื่อห่านโกรธจนดวงตาแดงกำ ไบหน้ากายใต้ผ้าคลุมปิดเบี่ยงให้ยมเกรียมพลันหัวเราะเย็น “เซียวหลิงอวีนเจ้าหาเรื่องไม่ดูตัวเลยสักนิด เจ้าคงไม่รู้ถึงความต่างระหว่างปรมาจารย์สื่อวิญญาณกับพวกไร้ค่าอย่างเจ้า วันนี้ข้าจะทำให้เจ้ารู้เองว่า ผลลัพธ์ของการลบหลู่ปรมาจารย์สื่อวิญญาณเป็นเช่นไร!”

สิ้นคำ นางหยิบยันต์หลายแผ่นออกมาจากแหวนเก็บ
ของ เหยียงใส่เชียวหลิงอวินอย่างรวดเร็ว ขณะเดียวกันก็
ประสานมุทร่ายคาถา

ทันใดนั้น ทุกคนต่างรู้สึกได้ว่าพอยันต์พุ่งไกล้เชียว
หลิงอวิน อุณหภูมิรอบกายพลันลดต่ำลง ลมหนาวเย็นเฉียบ
พุ่งออกมาจากใต้ฝ่าเท้า แม้แต่ต้นคอยังรู้สึกเสียวเย็นขึ้นมา
ความหนาวนี้ไม่ใช่เพราะอากาศ แต่คล้ายมีสิ่งชั่วร้ายบางอย่าง
แทรกซึมเข้ามา

ต้นไม้รอบด้านสั่นไหวรุนแรง เกิดเสียงกรอบแกรบ
ลมพายุพัดผ่านป่าจนเกิดเสียงหวีดหวิว ราวกับเสียงคร่ำครวญ
ของวิญญาณร้าย

ภาพตรงหน้าชวนสยองจนทุกคนตัวสั่นงันงก นี่แหละคือ
พลังของปรมาจารย์สี่วิญญาณ สามารถควบคุมพลังลึกลับที่
มองไม่เห็น ดึงเอาไอชั่วร้ายออกมาใช้เป็นอาวุธได้ ที่น่าสะพรึง
ที่สุดคือปรมาจารย์สี่วิญญาณระดับสูงยังสามารถดึงวิญญาณ
มนุษย์ออกมา ทำให้กลายเป็นหุ่นเชิด หรือแม้กระทั่งช่วยผู้อื่น
ชิงร่างได้ด้วย

“จบสิ้นแล้ว เชี่ยวหลังอวิ^๑นกล้าไปยั่วปรมาจารย์สื่อ
วิญญาน คราวนี้นางตายแน่!”

“เร็วเข้า รีบถอยห่าง อย่าให้ถูกลูกหลง!”

ฝูงชนต่างรีบถอยกรูดออกไป ไม่นานรอบกายเชียว
หลังอวิ^๑นก็เหลือเพียงเชียวหลังเฒ่าผู้เฒ่าแทนนาง

เชียวจื่อห่านเห็นดังนั้น มือที่ประสานมูทรา^๒ก็ยังขยับเร็ว
ขึ้นเรื่อย ๆ กลุ่มควันสีดำแดงค่อย ๆ ก่อตัวขึ้น ยันต์ที่ถูกโยน
ออกมาก็ตรึงอยู่กลางอากาศ รายรอบเชียวหลังอวิ^๑นในลักษณะ
ห้าแฉก

นางหัวเราะโหดเหี้ยม “เชียวหลังอวิ^๑น เจ้าได้ตายภายใต้
คาถาร้อยวิญญานนับว่าเป็นเกียรติของเจ้าแล้ว ออกมา!”

สิ้นเสียง มือที่ประสานมูทราของนางก็ชี้ตรงไปยังเชียว
หลังอวิ^๑น กลุ่มควันสีดำแดงที่แผ่กลืนอายชั่วร้ายพลันบิดตัว
กลายเป็นใบหน้าปีศาจคำรามพุ่งเข้าหานาง

“อ้าก! น่ากลัวเหลือเกิน!”

“ผี! เป็นผีร้าย!! นี่แหละวิชาแห่งปรมาจารย์สี่วิญญาณ
ช่างน่าสะพรึงกลัวยิ่งนัก เชี่ยวหลิงอวินไม่รอดแน่!!”

ยังไม่ทันสิ้นเสียง เาขาวสายหนึ่งก็พุ่งเข้ามาข้างกาย
เชียวหลิงอวิน เาขาวนั้นสัมผัสเข้ากับกลุ่มควันปีศาจ พลันได้
ยินเสียงระเบิดดังสนั่น

‘ปัง!!’

เชียวจื่อหานกระอักเลือดออกมาคำโต ครั้นเงยหน้าก็
เห็นหลี่เย่หานที่สวมหน้ากากยืนอยู่ข้างกายเชียวหลิงอวินด้วย
ท่าทางเย็นชา

ทั้งสองยืนเคียงกัน ประหนึ่งคู่สวรรค์สร้างที่เหมาะสม
อย่างยิ่ง ทำให้เชียวจื่อหานถึงกับเลือดลมพลุ่งพล่านขึ้นมา
อีกครั้ง

ผู้เฒ่าต่างตกตะลึงจนลืมแม้แต่จะตอบสนอง

เหตุใดเย่อวินถึงโผล่มาที่นี้อย่างกะทันหัน!

เชียวจื่อหานเอ่ยขึ้นอย่างสุภาพ “ศิษย์พี่เย่ ขอท่านโปรด
หลีกไป นี่คือนี่เรื่องระหว่างข้ากับเชียวหลิงอวิน!”

นางมองออกว่าพลังชะตาของเยอวิ้นส่องประกายดุจดวงดาว เพราะเป็นเช่นนี้จึงสามารถทำลายคาถาร้อยวิญญาณของนางได้ในพริบตา

นางยังมั่นใจว่ามีเพียงเยอวิ้นเท่านั้นที่คู่ควรกับตน!

แต่หลีเย่หานกลับไม่เหลือบแลแม้แต่น้อย เพียงหยิบกระต่ายวายสองสามตัวขึ้นมาแล้วหันไปเอ่ยกับเซียวหลิงอวิ้น

“เจ้ายังเป็นหรือไม่”

เซียวหลิงอวิ้นเลิกคิ้ว แน่นอนว่านางยังเป็น

“เจ้าประเมินข้าต่ำไปแล้ว”

เซียวหลิงอวิ้นรับกระต่ายวาย เดินตรงไปยังลำธารเล็กกลางทุ่งหญ้า

ขณะเดินผ่านเซียวจื่อหานที่ร่างทั้งร่างแผ่กลิ่นอายริษยา และความชิงชังแรงกล้า เซียวหลิงอวิ้นก็เอ่ยขึ้นด้วยเสียงไม่ดังไม่เบา

“แท้จริงแล้วสิ่งที่เจ้าศึกษามาล้วนเป็นวิชามาร หากเจ้า
ยังฝึกต่อไป สุดท้ายจะลงเอยด้วยวิญญูณแตกสลาย เจ้าจะเชื่อ
หรือไม่ก็แล้วแต่ แต่เจ้ามีเวลาเหลืออีกไม่เกินหนึ่งปีเท่านั้น
ตราบใดที่ยังไม่ถึงเวลา ข้าย่อมไม่ฆ่าเจ้า แต่หากเจ้ายังคิด
ก่อกรรมต่อไป เวลาหนึ่งปีนี้ก็คงเหลือไม่ถึงแล้ว”

หัวใจเซียวจื่อหวนสั่นสะท้าน ทว่าบนใบหน้ากลับเต็มไปด้วย
ด้วยโทสะ นางก่นด่าเสียงแข็ง

“เซียวหลิงอวิน เจ้ารู้อันใด วิชามารอะไร เจ้ากล้าดูหมิ่น
ปรมาจารย์สื่อวิญญูณ หาเรื่องตายชัดๆ!”

เซียวหลิงอวินชะงักฝีเท้า หันกลับมามองเซียวจื่อหวน
พลันหัวเราะเย้ยหยัน

“ผิดแล้ว ข้ามิได้ดูหมิ่นปรมาจารย์สื่อวิญญูณ แต่ข้า
กำลังเย้ยหยันเจ้า ที่เจ้าเรียนคือศาสตร์มารสื่อวิญญูณ ทุกครั้ง
ที่ใช้เวทคาถา ก็จะสะสมบาปติดตัวเพิ่มขึ้นหนึ่งส่วน อีกทั้ง
แท้จริงแล้ว ผู้สื่อวิญญูณถือเป็นอาชีพอันตรายอย่างยิ่ง
การสวดท่องฟาดิน หากพลั้งพลาดก็เท่ากับเดินสวนทางสวรรค์
หากใช้ไม่เหมาะสมย่อมตายเร็วกว่าผู้อื่น”

เชียวจื่อหานโกรธจนตัวสั่นสะท้าน กรีดร้องด่าทอทันที

“วิชาที่ข้าเรียนไม่อาจเป็นวิชามารได้! เจ้าก็แค่ขะไรค่า จะไปรู้อะไร อันใดคือวิชาของผู้สือวิญญาณ เจ้ามีคุณสมบัติใด มากล่าวถ้อยคำเหล่านี้!”

“ตัวเจ้ากระทั่งคำสาปขนขาวที่พื้นฐานที่สุดยังแก้ไม่ได้ นี่ไม่ใช่หลักฐานที่ชัดเจนหรือ เจ้าไม่กล้าถอดผ้าคลุม ออกมาด้วยซ้ำ หากเป็นปรมาจารย์สือวิญญาณที่แท้จริง คำสาป ขนขาวเพียงเท่านี้ก็เพียงพอกลอุบายเด็กเล่น แก้ไขได้อย่าง ง่ายดาย แต่หากเป็นผู้ฝึกวิชามาร จะยิ่งถูกพลังมารในกายหนุน เสริมจนคำสาปหนักขึ้น ใบหน้าของเจ้าตอนนี้ ขนขาวคงยิ่งยาว ขึ้นกว่าเดิมแล้วใช่ไหม”

“อะไรนะ ใบหน้าของปรมาจารย์เชียวจื่อหานมีขนขาว ขึ้นหรือ เป็นไปไม่ได้หรอก”

“นั่นสิ แล้วอะไรคือคำสาปขนขาวหรือ ด้วยพลังของ ปรมาจารย์เชียว จะไปกลัวกับแค่คำสาปขนขาวได้อย่างไร!”

เวลานี้เชียวจื่อหานไม่ได้ยินสิ่งที่คนอื่นพูด นางเพียงชี้ไป
ยังเชียวหลิงอวีนด้วยสีหน้าตกตะลึง “เป็นเจ้า เป็นเจ้าที่ร้าย
คำสาปขนขาวใส่ซ้ำใช่หรือไม่!”

เชียวหลิงอวีนไม่กล่าวอันใด เพียงสะบัดมือครั้งหนึ่งก็มี
ลมกระโชกโหมพัดกระซากเอาผ้าคลุมของเชียวจื่อหานปลิว
หลุดออกทันที

เมื่อผู้คนเห็นใบหน้าของเชียวจื่อหาน ทุกอย่างพลัน
เจียบงัน

“อ้อา! ปีศาจ!”

ในที่สุด เด็กสาวใจฉลาดคนหนึ่งก็ทนไม่ไหวส่งเสียง
กรีดร้องออกมา

ผู้คนราวกับถูกปลดการผนึกเสียง ส่งเสียงกรีดร้องอย่าง
ตะลึงหวาดกลัวกับใบหน้าที่มีขนยาวสีขาวปกคลุมจนไม่อาจ
มองเห็นเค้าโครงเดิมของเชียวจื่อหาน

“นี่...นี่มันตัวประหลาดอะไร น่ากลัวเกินไปแล้ว อย่า...
อย่าเข้ามา ใครก็ได้ไล่นางออกไปเร็ว!”

“นาง...นางคือเซียวจื่อหานจริงหรือ โกหกกันกระมัง
ดูยังงี้ก็เป็นอสุรชนขาว น่าเกลียดน่ากลัวยิ่งนัก!”

เซียวจื่อหานรู้สึกถึงสายตาของทุกคนที่มองมา นางรีบ
ยกมือขึ้นปิดหน้าด้วยความหวาดกลัว “อย่า...อย่ามอง ข้าห้าม
ไม่ให้พวกเจ้ามอง!!”

“อ้อ! มือของนางก็เต็มไปด้วยขน นางคืออสุรชนยาว
แน่ๆ!”

“ไสหัวไป! เจ้าอสุร! เซียวหลิงอวี่นพูดถูก นางไม่ใช่
ปรมาจารย์สี่วิญญาณอันใดทั้งนั้น ออกไปให้พ้น!”

ผู้คนต่างชักกระบี่ออกมา ตั้งท่าจะพุ่งเข้าใส่ แต่ถึง
อย่างไรกลับไม่มีใครกล้าก้าวออกไปจริงๆ

สองตาที่ไม่ถูกปกคลุมด้วยขนยาวของเซียวจื่อหานฉาย
แววอาฆาตชิงชัง จับจ้องคนเหล่านั้นอย่างเคียดแค้น ก่อนจะหัน
มามองเซียวหลิงอวี่น กล่าวด้วยเสียงเย็นเยียบ

“พวกเจ้าทุกคนรอก่อนเถอะ ข้าไม่มีวันปล่อยพวกเจ้าไป
เด็ดขาด!”

กล่าวจบก็หยิบยันต์ออกมาฉีกจากแหวนหยกเก็บของ
หมอกขาวหนาที่บพล้นปกคลุม จากนั้นร่างของนางก็หายไป
อย่างไร้ร่องรอย

เชียวเยร์หยาเฝ้าดูเหตุการณ์ตั้งแต่ต้นจนจบ ครั้นได้สติ
กลับมาก็กลืนน้ำลายลงคออย่างยากลำบาก

นี่มันเรื่องอะไร พี่หญิงสามแท้จริงแล้วผีก็วิชามารจริง
หรือ เช่นนี้ตระกูลเชียวจะทำเช่นไร แล้วนางจะทำเช่นไรดี!

บทที่ 98 ผลสะกิดมาร

คืนนั้น ทุกคนต่างไม่กล้าเข้าใกล้เชียวหลังอวิน

ในใจของพวกเขาต่างยังครุ่นคิดถึงคำพูดก่อนหน้านี้ของ
เชียวหลังอวิน

นางร้ายคำสาปขนขาวได้จริงหรือ นางเป็นผู้สืบทอด
จริงหรือไม่

จนกระทั่งรุ่งเช้า ทุกสายตาก็เต็มไปด้วยความสงสัย
ระคนหวาดหวั่น มองเชียวหลังอวินอยู่เนืองๆ กระทั่งนางและ
พวกเดินจากไป

ครั้งนี้เชียวหลังอวินไม่ได้พาคนอื่นมาด้วย มีเพียงหลี
เย่หานและเชียวหลังเย่เดินร่วมทาง

ตลอดช่วงเช้า พวกเขามุ่งหน้าเข้าสู่ส่วนลึกของป่ามาร-
ทมิฬอันสลัววังเวง เจออสูรมารที่มีระดับตั้งแต่ชั้นหกถึงชั้นเจ็ด
ขึ้นไป แข็งแกร่งที่สุดคืออสูรมารชั้นเก้า เทียบได้กับผู้ฝึกตน

ระดับหลอมแก่น แต่สำหรับหลีเย่หานกลับยังคงพิชิตมันได้ด้วย
เพียงกระบวนท่าเดียว

ความศรัทธาเลื่อมใสของเซียวหลิงเย่ที่มีต่อหลีเย่หานพุ่ง
สูงขึ้นอย่างไม่หยุดยั้ง

ต้องรู้ว่าในแคว้นฮั่วหลี ผู้ที่แข็งแกร่งที่สุดก็เพียงอยู่ใน
ระดับก่อนฟ้าเท่านั้น แม้แต่ในแคว้นหลงอวี ยังมีผู้ที่ถึง
ระดับผลงานมาายอยู่น้อยนัก แต่หลีเย่หานกลับสามารถสังหาร
อสูรมารระดับปราชญ์ชั้นเก้าได้ด้วยเพียงกระบวนท่าเดียว
จะเห็นได้ว่าพลังของเขาแข็งแกร่งเพียงใด!

ประมาณสามชั่วยามต่อมา พวกเขาก็มาถึงหน้าผาแห่ง
หนึ่ง เวลาที่ถูเก็บของของเซียวหลิงเย่ก็รู้ว่าเก็บสมุนไพร
วิญญานและผลึกมารมาได้ไม่น้อยเท่าไรแล้ว

เขามองเห็นเซียวหลิงอวินกับหลีเย่หานกำลังจับจ้องผนัง
หินเบื้องหน้า จึงเฝ้าถามด้วยความสงสัย

“พี่สาว เราจะพักที่นี่หรือ”

ไม่ทันขาดคำก็เห็นเซียวหลิงอวี่นสะบัดยันต์ใส่ผั่งหิ้น
ปรากฏระลอกคลื่นราวกับผืนน้ำสั่นไหวฉับพลัน ก่อนที่ผั่งหิ้น
จะค่อยๆ จางหาย เผยให้เห็นถ้ำสว่างไสวแห่งหนึ่ง

เซียวหลิงเย่ตกตะลึงกับการเปลี่ยนแปลงตรงหน้า
อยากถามแต่เซียวหลิงอวี่นกับหลี่เย่หานได้ก้าวเข้าไปในถ้ำแล้ว
เขาจึงรีบตามเข้าไป

ทันทีที่ย่างเท้าเข้าสู่ถ้ำ กระแสพลังวิญญาณเข้มข้นก็พุ่ง
ทะลักเข้าสู่ร่างเขาอย่างรวดเร็ว เกือบทำให้เส้นลมปราณปรแตก

เคราะห์ดีที่เซียวหลิงอวี่นรีบแปะยันต์ผนึกวิญญาณไว้บน
ร่างเขา

เวลานี้เซียวหลิงเย่ยังไม่ได้กินโอสถหลอมปราณ จึงไม่
อาจทนรับพลังวิญญาณเข้มข้นปานนี้ได้ นางจึงต้องพาเขาเข้า
ไป

ยิ่งเดินลึกเข้าไป กลิ่นอายวิญญาณก็ยิ่งหนาแน่นกว่าเดิม

เมื่อทั้งสามก้าวถึงส่วนลึกของถ้ำ ก็เห็นแท่นหินสูง
ท่ามกลางม่านหมอกขาวหนา นอกจากลดลาค่ายกลซับซ้อน
บนพื้นแล้วก็ไม่พบสิ่งพิเศษอื่นใดอีก

“ที่นี่แหละ ใช่แน่แล้ว”

เซียวหลิงอวี่นหันไปบอกกับหลีเย่หานด้วยความมั่นใจ
เพราะแม้แต่ร่างกายของนางเองก็แทบจะทนรับพลังวิญญาณอัน
เข้มข้นไม่ไหว

หลีเย่หานพยักหน้ารับ “เจ้าก็จงฝึกตนที่นี่เถิด”

เมื่อได้ยินเช่นนั้น เซียวหลิงอวี่นก็นิ่งขัดสมาธิลงกับพื้น
เริ่มต้นบ่มเพาะพลังทันที

เจ็ดวันผ่านไปอย่างรวดเร็ว

ตลอดเจ็ดวันนั้น เซียวหลิงเย่เฝ้ามองคลื่นพลังที่ระเบิด
ออกจากร่างพี่สาวคราแล้วคราเล่า ถึงกับแทบจะตั้งคำถามกับ
ชีวิตตนเอง

ระดับก่อนฟ้าชั้นแปด ระดับก่อนฟ้าชั้นเก้า ระดับผสาน
มายาชั้นหนึ่ง สอง...จนถึงชั้นเก้า!

นี่มันสิ่งที่แม้แต่สุดยอดอัจฉริยะก็ยังไม่ทำได้! แต่ภายใน
ถ้าที่เคยอัดแน่นเต็มไปด้วยพลังวิญญาณชั้นหนึ่งตราหมีขาว
บัดนี้กลับถูกดูดกลืนจนแทบไม่เหลือสิ่งใด

“พี่สาว ท่าน...ท่านไม่เป็นอันใดใช่ไหม” เมื่อเซียว
หลิงอวี่นลืมตาขึ้น เซียวหลิงเย่ก็รีบเอ่ยถาม

หลี่เย่หานปิดบังแววตาประหลาดใจ รอคอยคำตอบของ
นางเช่นกัน

เซียวหลิงอวี่นค่อย ๆ ลุกขึ้น ไม่รู้ว่าเป็นเพราะตาฝาด
หรือไม่ ใบหน้าของนางเปล่งประกายความมั่นใจอย่างหาที่
เปรียบมิได้ ดวงตาใสกระจ่างคู่นั้นก็ซ่อนเร้นไว้ด้วยความลึกซึ้ง
และพลังยิ่งใหญ่ราวกับหากเพียงปรายตามองผ่าน ทุกสรรพสิ่ง
ในโลกก็ไม่อาจหลบพ้นจากสายตาของนาง

เมื่อนางหันไปมองตรงหว่างคิ้วของหลี่เย่หาน พลันมีแวว
ประหลาดผุดขึ้น หัวใจนางกระตุกวบ ใบหูแดงจัด แม้จะรีบกด
ซ่อนแต่ก็ยังหลบไม่พ้นสายตาของหลี่เย่หาน

“มีอันใดหรือ”

เสียงทุ้มต่ำของหลีเย่หานยังคงแผ่กังวานน่าฟังจนทำให้โสตหูของนางชาวบ เชียวหลังอวินไม่เคยได้ยินเสียงบุรุษใดไพเราะจับใจถึงเพียงนี้มาก่อน

นางเห็นสิ่งที่ตนเห็นเข้าอีกครั้ง ใบหน้าก็ร้อนผ่าวขึ้นมาอีก นางโอเบาๆ ก่อนเอ่ยว่า “ไม่...ไม่มีอันใด ข้าเพียงแค่ประหลาดใจในระดับพลังของท่าน”

แน่นอนว่านางไม่มีทางพูดออกไปว่า จากห้วงคิ้วของเขานั้น นางเห็น ‘ชะตาบุพเพ’ ของตนเอง!

นี่เป็นสิ่งที่เมื่อก่อนเป็นไปไม่ได้ แต่บัดนี้ หลังจากที่ผ่านมาการบ่มเพาะจนพลังกลับคืนมาอย่างสมบูรณ์แล้ว ผู้อื่นไม่อาจทำนายสิ่งที่เกี่ยวพันกับโชคชะตาตนเองได้ ทว่าตอนนี้นางกลับสามารถมองเห็นบุพเพของตนกับหลีเย่หานจากลักษณะบนใบหน้าเขา

แท้จริงแล้ว หลีเย่หานมิใช่ดวงชะตาโดดเด่นเดียวไร้อัน แต่เป็นดวงชะตาสูงส่งเกินหยั่งถึง สตรีทั่วไปไม่อาจเอื้อมแตะต้อง

“ไปเถิด อีกเพียงสองวันที่นี่ก็จะปิดแล้ว ถึงเวลาที่เราต้องออกไป”

เมื่อพลั้งกลับคืนมาอย่างสมบูรณ์ สิ่งที่ทำนายได้มีมากขึ้น รู้เท่าทันฟ้าดินมากกว่าเดิม หากยังไม่ออกไป เกรงว่าผู้ที่มาฝึกตนในครานี้คงต้องพินาศสิ้น

เชียวหลิงเย่มองเห็นพี่สาวที่ทะลวงข้ามชั้นอย่างมหาศาล โดยไร้ซึ่งความสั่นคลอนในพลังบ่มเพาะ จึงยิ่งเลื่อมใสทั้งพี่สาวและพี่เขยจนสุดหัวใจ

เมื่อทั้งสามออกจากถ้ำมาได้ไม่นาน ก็พลันได้ยินเสียงทะเลาะวิวาทดังมาจากเบื้องหน้า

“นั่นมันผลสะกดมารชั้นเจ็ดเชียวนะ ลูกหนึ่งมีค่ากว่าหลายสิบล้านเหรียญทอง! ผู้ใดเก็บได้ก็ย่อมเป็นของผู้นั้น มีเหตุผลอันใดถึงห้ามไม่ให้พวกเราลงไปเก็บ!”

“ฮึ! ก็เพราะพลังบ่มเพาะของพวกเจ้าต่ำกว่าพวกข้า เจ้ามีสิทธิ์อะไรมาแย่งกับพวกข้า!”

“อู๋เงินหว่า เจ้าอย่าได้รังแกกันเกินไปนัก! พวกเรามีคนตั้งมากมาย ไยจะสู้พวกเจ้าไม่ได้!”

“หากไม่กลัวก็พากันเข้ามาได้เลย!”

เมื่อพวกเซียวหลิงอวิ้นสามคนเดินมาถึง จึงพบว่าตรงนั้นคือหน้าผาแห่งหนึ่ง มีกลุ่มคนราวสี่ถึงห้าสิบชีวิตกำลังยืนเผชิญหน้ากับกลุ่มของเซียวเยว่หย่า

เซียวหลิงอวิ้นก้าวขึ้นไปด้านหน้า พลันเห็นว่าบนผาหน้าผาตรงข้าม มีต้นสะกดมารต้นหนึ่งผลิดอกออกผลถึงสามลูก แต่ละลูกมีขนาดราวไข่ไก่

เมื่อเห็นผลนั้น ดวงตานางกิสันระริกทันที ก่อนจะเอ่ยเสียงเย็น “พวกเจ้าควรรีบถอยไปเสีย อย่าได้คิดแตะต้องต้นสะกดมารต้นนั้น หาไม่แล้ว พวกเจ้าตายอย่างไรก็ยังไม่รู้ด้วยซ้ำ”

พวกเซียวเยว่หย่าถึงเพิ่งเห็นว่าเป็นเซียวหลิงอวิ้นที่มากับหลี่เย่หานและเซียวหลิงเย่ ต่างก็รู้ได้ทันทีว่าหลายวันมานี้ หลี่เย่หานอยู่กับเซียวหลิงอวิ้นโดยตลอด

ความตกตะลึงที่ปิดไม่มิดฉายชัดในแววตาของทุกคน ขณะที่เซียวเยว่หย่าอึ้งอย่างยั้ง เมื่อคิดว่าเซียวหลิงอวิ้นมีศิษย์ผู้ลึกลับแข็งแกร่งคอยหนุนหลัง จึงเอ่ยเสียงไม่พอใจนัก “เซียวหลิงอวิ้น เจ้าอย่าทำเป็นพุดชูไปหน่อยเลย เจ้าเองก็คง

อยากได้ผลสะกดมารเหมือนกัน ถึงได้ตั้งใจทำให้เรากลัวจะได้หนีไป เจ้าคิดว่าเราล้วนเป็นคนโง่กระนั้นรี!”

คนอื่น ๆ พอได้ยินคำกล่าวนี้ก็รีบหันมองพวกเซียวหลิงอวิ้นด้วยสายตาระแวดระวัง

ในใจของพวกเขาหวาดกลัวอยู่เพียงผู้เดียวซึ่งก็คือหลี่เย่หาน ขอเพียงเขาไม่ลงมือ พวกเขาก็หาได้เกรงกลัวเซียวหลิงอวิ้นไม่

ในจังหวะนั้นเอง มีคนผู้หนึ่งกลัวว่าหลี่เย่หานจะฉวยโอกาสแย่งไปเสียก่อน จึงอาศัยตอนที่ผู้อื่นไม่ทันระวัง โฝกระโจนลงจากหน้าผา มุ่งไปเด็ดผลสะกดมาร

“เจ้า! เจ้ากล้าแอบขโมยงั้นรี หยดมือเดี๋ยวนี้ นั่นเป็นของพวกเรา!”

“อี! พวกเจ้าจะเร็วทันข้าหรือ ผลสะกดมารนี้ข้าเก็บได้ ย่อมเป็นของข้า! ตำแหน่งอันดับหนึ่งย่อมเป็นของข้าเช่นกัน!!”

ทุกคนรีบร้อนจะเคลื่อนไหว แต่ไม่ทันแล้ว เพราะผลนั้นได้ถูกเด็ดลงไปแล้ว

และคนที่เต็ดลงมาได้ก็หาใช่ใครอื่น หากคืออยู่เงินหา
ผู้ที่มีพลังสูงสุดท่ามกลางพวกเขา

เขากลับขึ้นมาถึงหน้าผาพร้อมกับถือผลสะกดมาร
ทั้งสามลูกในมือ ใบหน้าเต็มไปด้วยความล้าพอง

เขี้ยวหลังอวีนมองเห็นชะตาชีวิตของเขา ยามที่ผลนั้นถูก
เต็ดลงสีหน้าของอยู่เงินหา ก็ฉายแววหม่นหมองแห่งความตาย
นางจึงกล่าวเสียงเย็นเยือกออกมา

“เจ้าตายแน่”

“เจ้าพูดเหลวไหล! ข้า...”

ไม่ทันจบคำ ร่างอยู่เงินหาพลันสะท้อนเงา ใบหน้า
แข็งค้าง เขาค่อยๆ ก้มลงไปมองก็เห็นบางสิ่งคล้ายหนวดแทง
ทะลุจากด้านหลังออกมาจนถึงอก

อยู่เงินหาพ่นโลหิตคำโต ร่วงลงสิ้นลมหายใจไปทั้งที่
ดวงตายังเบิกโพลง

บทที่ ๑๑ ช่างหน้าอัปยศนัก

“อ้าาา!”

การตายกะทันหันของอู่เจินหว่าทำให้ทุกคนหน้าถอดสี คนขลาดบางคนถึงกับกรีดร้องลั่น

ขณะที่พวกเขาที่ยืนนิ่งด้วยความตะลึงงัน พลันมีเงาร่างมหึมาค่อยๆ ไต่ขึ้นมาจากหน้าผา

พอได้เห็นรูปร่างที่แท้จริง บ้างก็แตกตื่นวิ่งหนี บ้างก็ขาสั่นจนทรุดลงกับพื้น

“อะ...อสูร! ตัวประหลาดนั้น ทัวทั้งร่างเต็มไปด้วยหนวด!”

เซียวหลิงอวี่นก็มองเห็นสิ่งนั้นเช่นกัน ชัดเจนว่ามันคือหมึกอสูรกายพันธุ์ที่เคยพบในชาติก่อน มันคืออสูรพิทักษ์ของผลสะกตมาร แสดงว่าด้านล่างหน้าผานี้เป็นผืนน้ำ

ถึงแม้สำหรับเซียวหลิงอวี่นแล้ว การรับมือกับหมึกอสูรนี้ ไม่ใช่เรื่องยาก แต่สำหรับเหล่าศิษย์ที่มาที่นี้ มันกลับเป็น อสุรยักษที่น่าสะพรึงกลัว

“พวกเจ้าจงรีบออกไปเดี๋ยวนี้” นางเอ๋ยส่งเสียงเข้มสั่ง ผู้คนที่ยังคงตกอยู่ในความตะลึง

เซียวเยว่หย่าหน้าซีดเผือดด้วยความหวาดกลัวเมื่อเห็น อสูรประหลาดที่ไม่เคยพบเห็นมาก่อน แต่เมื่อได้ยินถ้อยคำนั้น ของเซียวหลิงอวี่น กลับเปลือยออกมาโดยสัญชาตญาณ

“เจ้าบอกให้ไปก็ต้องไปหรือ! ใครจะรู้ว่าเจ้ามิได้คิดจะซบ ผลสะกดมารทั้งสามลูกนั้นไว้เอง”

ทันทีที่ถ้อยคำนี้หลุดปาก ทุกสายตาก็หันไปยังผลสะกด มารในมือศพของอู่เจินหว่า ความละโมภฉาบฉวยดับลงไป

เซียวหลิงอวี่นเห็นดังนั้นก็เพียงแค่นหัวเราะเย็น “ในเมื่อ พวกเจ้าปรารถนาความตาย ก็เชิญตามสบาย”

ทันทีที่สิ้นเสียง หมอกดำสายหนึ่งก็พุ่งออกมาจากร่าง หมึกอสูร กลืนทุกคนไว้โดยรอบ

เห็นดังนั้น เชี่ยวหลิงอวีนรีบสะบัดยันต์ป้องกันใส่หลี
เย่หานและเชียวหลิงเย่ ก่อนจะปิดผนึกตัวเองด้วยเช่นกัน

เพียงเสี้ยวอึดใจ หมอกดำก็ปกคลุมทั่วทั้งพื้นที่

“อ้า! เจ็บเหลือเกิน นี่มันอะไรกัน!”

“เร็วเข้า! รีบใช้อาวุธป้องกันตัว!”

ท่ามกลางหมอกดำอันเลือนราง เหล่าศิษย์ต่างพากัน
เรียกใช้อาวุธและยันต์ป้องกันตัวเพื่อเอาชีวิตรอด

ทว่าผิวหนังที่โผล่พ้นเสื้อผ้าอย่างไบหน้าและสองมือ
กลับแดงช้ำพุพองเมื่อถูกหมอกดำกัดกร่อน ถึงอย่างนั้นอาการก็
ยังไม่สาหัส พวกเขาพากันถอนใจโส่งอก คิดว่าหมอกนี้เพียงแค่
กัดกร่อนผิวหนังเท่านั้น

แต่ทว่าทันใดนั้นเอง พลันมีเสียงกรีดร้องโห่หวนดังลั่น

“อ้า! ยันต์ป้องกันตัวของข้า! ของสิ่งนี้กัดกร่อนยันต์ของ
ข้าไปแล้ว! ช่วยด้วย ใครก็ได้ช่วย...!”

เสียงนั้นขาดหายไปในพริบตา

เมื่อเซียวเยว้หยากกับพวกหันไปมอง ก็เห็นศิษย์คนหนึ่ง
ร่างกายถูกกัฏกร่อนเกือบสลายสิ้น ดิ้นทุรนทุรายกลิ้งไปมาบน
พื้น ทันใดนั้นก็ถูกหนดเส้นหนึ่งแทงทะลุร่างจนเป็นรูโหว่

ทุกคนสีหน้าซีดเผือด ความหวาดกลัวฉายชัดในแววตา

บางคนเมื่อเห็นเช่นนั้นก็หันหลังวิ่งหนี ทว่าปลายทาง
กลับถูกหนดที่ไม่รู้โผล่มาจากที่ใดแทงทะลุร่างสิ้นชีวิตไปไม่
เหลือสักคน

ความหวาดกลัวในใจทุกคนพลันพุ่งถึงขีดสุด

“อาวุธของข้าใกล้จะพังแล้ว! ทำไม่ถึงเป็นเช่นนั้นได้
ของข้านี้มันศาสตราวิเศษขั้นสี่เซียวนะ!”

“ของข้าก็เช่นกัน! แย่แล้ว พวกเราต้องตายแน่! ทั้งหมด
มันเพราะพวกเจ้า! เหตุใดต้องเด็ดผลสะกดมารด้วย! เซียว
หลิงอวิ้นก็เตือนแล้วแท้ๆ ว่าห้ามเด็ด! ล้วนเป็นความผิดของ
พวกเจ้า!”

“เป็นอยู่เงินหว่า! เป็นพวกเขาที่เด็ดมัน!”

ชั่วขณะนั้น ทุกคนก็พากันหันไปจ้องกลุ่มของเซียว
เยว่หยาด้วยสายตาเคียดแค้น

หลี่เซวี่ยนโกรธจนตัวสั่น ตวาดกลับทันที

“พวกเจ้ามองพวกเราทำไม! ตัวพวกเจ้าเองก็มุ่งหวังจะ
แย่งชิงอยู่แล้วไม่ใช่หรือ ตอนนี้พอเกิดเรื่องก็โยนความผิดใส่
พวกเราสิ”

เซียวเยว่หยามองเซียวหลิงอวิ้นด้วยความชิงชัง แต่สิ่งที่
เห็นกลับเป็นพวกนางทั้งสามยืนนิ่งอย่างสงบ รอบกายรัศมีหนึ่ง
จั้งไรซึ่งหมอกดำแม้น้อย

เซียวเยว่หยากลอกตาไปมาเล็กน้อย ก่อนเอ่ยขึ้นทันที

“เซียวหลิงอวิ้น! อาวุธของพวกเรากำลังถูกกัดกร่อนจน
แทบสิ้นแล้ว แต่เจ้ากลับไม่เป็นอันใดเลย นั่นแสดงว่าเจ้ามีวิธี
ป้องกันหมอกดำนี้ใช่หรือไม่!”

เมื่อคำนี้ดังขึ้น ทุกคนก็รีบหันมามองเซียวหลิงอวิ้นด้วย
แววตาเปี่ยมความหวัง

เซียวหลิงอวีนหัวเราะเย็นในใจ ก่อนพยักหน้าเอ่ยเสียงเรียบ “ใช่ ข้ามีวิธีป้องกันหมอกดำ แล้วอย่างไร”

แววชิงซังในดวงตาของเซียวเย่วหย่าผ่านวูบไป นางกล่าวเสียงดัง “ในเมื่อเจ้ามีวิธี เช่นนั้นจงรีบบอกออกมาเสีย! พวกเราล้วนเป็นศิษย์สำนักเดียวกัน ควรช่วยเหลือกัน หากเจ้าทำเป็นเพิกเฉย ปล่อยให้ผู้อื่นตายไปต่อหน้า ต่อให้เรื่องนี้ไปถึงหูท่านผู้ดูแลดินและท่านประมุขสำนัก เจ้าอย่าหวังจะอยู่ในสำนักต่อไปได้!”

เซียวหลิงอวีนหรีดตาลง แผงไว้ด้วยแววอันตราย เอ่ยเย็นยะเยือก “เซียวเย่วหย่า เจ้ากำลังข่มขู่ข้าอยู่หรือ”

เซียวเย่วหย่าเซิดหน้าขึ้นเล็กน้อย แววตาเผยความลำพอง

ขณะนั่นเอง เซียวหลิงเย่ก็โพล่งขึ้นด้วยความโกรธ

“พี่สาว อย่าได้ช่วยพวกเขาเลย! ตอนที่จับกลุ่มกันคนพวกนี้ยังหาว่าเราเป็นเพียงขยะไร้ค่าอยู่เลยไม่ใช่หรือ! ตอนนั้นพี่สาวก็เตือนแล้วว่าถึงเวลาอย่ามาอ่อนน้อม แต่ตอนนี้ยังจะหน้าด้านมาขอให้ช่วยอีก ผันไปเถอะ!”

เชียวหลิงเย่ยังจดจำการถูกผลักใสในคราวนั้นได้ดี

ทุกคนต่างนึกถึงการดูถูกที่กระทำต่อเชียวหลิงอวี่นในครั้งก่อนขึ้นมา สีหน้าล้วนประดักประเดิด คนที่หน้าบางก็ไม่กล้าสบตานาง

“ศิษย์น้องเชียว...พวกเราเคยอยู่กลุ่มเดียวกัน จะไม่ยื่นมือช่วยเราจริงหรือ เห็นแก่ความสัมพันธ์ที่เคยเป็นกลุ่มเดียวกัน ช่วยพวกเราด้วยเถิด”

ทันใดนั้น คนสามคนที่ยันต์ป้องกันบนร่างแทบถูกกร่อนจนไม่เหลือชิ้นดีเดินยี้มเหยเกออกมาจากกลุ่มคน เขาคือชายหน้าสิ่ว เด็กหนุ่มขี้ขลาด และสาวน้อยชุดเหลือง

ทั้งสามคนนี้ตลอดหลายวันที่ผ่านมาได้รับความลำบากไม่น้อย ถูกกีดกันออกจากกลุ่มใหญ่ให้อยู่กันตามยถากรรมจนมีสภาพน่าสมเพช

เชียวหลิงอวี่นเห็นพวกเขาแล้วเจ็บใจไปครู่หนึ่ง ก่อนจะสะบัดมือส่งยันต์สามแผ่นประทับลงบนร่างพวกเขา คนทั้งสามรู้สึกได้ทันทีว่าหมอกดำถูกขจัดออกโดยสิ้นเชิง

ชายหน้าสิ่วทาทนด้วยความตกตะลึง “มะ...ไม่เป็นอะไร
แล้ว ข้ารู้สึกได้ว่าหมอกดำนั้นไม่อาจกัดกร่อนยันต์บนร่างนี้ได้
เลย!!”

เด็กหนุ่มขี่ขาลาดและสาวน้อยชุดเหลืองก็สัมผัสได้เช่นกัน
ใบหน้าเต็มไปด้วยความยินดี รีบวิ่งไปอยู่ข้างกายเซียวหลิงอวิ้น
ทันที

ผู้คนจำนวนไม่น้อยมองพวกเขาด้วยสายตาอิจฉา
ส่วนเซียวเยว่หยากลับโกรธจนแทบระเบิด เอ่ยเสียงแข็งว่า
“หิ เซียวหลิงอวิ้น เจ้าไม่ใช่กำลังอยากให้พวกเรากราบกรานเจ้า
รี อย่าผันไปเลย ข้าต่อให้ตายก็...”

“อ้าก! ช่วยด้วย อี้ก!!”

พลันมีเสียงกรีดร้องดังขึ้นข้างกาย เซียวเยว่หยากเหวี่ยง
กลับไป ก็เห็นสหายที่อยู่เบื้องหลังผู้หนึ่งในระดับหลังฟ้า
ชั้นแปดถูกหนวดกระซางสังหารเต็มตา

“อ้าก!” เซียวเยว่หยากรีดร้องเสียงหลง เอ่ยตะกุกตะกัก
ว่า “อย่า...อย่าฆ่าข้า ไปฆ่านางสิ ไปฆ่าคนอื่นสิ...”

ทุกคนล้วนโกรธเกรี้ยวในความไร้ยางอายของนาง แต่เวลานี้ไม่มีใครมีเวลาโกรธอีกแล้ว เพราะหนดมากมายผุดขึ้นเป็นสายอย่างหนาแน่น สंहารผู้คนทีละคนอย่างรวดเร็ว

ผู้คนแทบสิ้นหวัง แต่เมื่อเห็นชายหน้าสิ่วกับพวกที่มียันต์ของเขี้ยวหลังอวีนกลับไม่เป็นอะไรเลย ก็รีบโยนศักดิ์ศรีทั้งหลายทิ้ง วิ่งเข้ามาคุกเข่าอ้อนวอนทันที

“ศิษย์พี่เย ศิษย์น้องเขี้ยว ได้โปรดช่วยพวกเราด้วยเถิด พวกเราผิดไปแล้ว พวกเรามันตาไร้แวว ต่อไปไม่กล้าทำเช่นนี้อีกแล้ว เห็นแก่ที่พวกเราล้วนเป็นศิษย์สำนักเดียวกัน ช่วยพวกเราด้วยเถิด”

ทุกคนต่างหวาดกลัวสุดขีด เจ้าสิ่งนั้นน่าสะพรึงเกินไปเพียงการโหมตีครั้งเดียวก็ปลิดชีวิตพวกเขาได้ หมอกดำนั้นก็ร้ายกาจยิ่ง หาทางต่อต้านไม่ได้เลย

เขี้ยวหลังอวีนเหลือบมองหมีกอสุรยกษ์แวบหนึ่ง ก่อนจะลงมือวาดยันต์ลงบนร่างพวกเขาทันทีโดยไม่ลังเล่ออกแว่ก

“ขอบคุณ! ขอบคุณศิษย์น้องเขี้ยว”

พวกเขาพบว่าหมอกดำนั้นถูกตัดขาดออกโดยสิ้นเชิง
จริงๆ และหนวดเหล่านั้นก็ไม่เข้ามาโจมตีอีกจึงตื่นเต้นยินดี
สุดขีด

คนอื่นที่เห็นก็รีบวิ่งเข้ามาขอความช่วยเหลือ ผู้ที่ร้องขอ
ส่วนใหญ่เชื่อว่าหลังวันก็จะช่วย เว้นเพียง...

“เหตุใดไม่ช่วยข้า เจ้าทำเช่นนี้ได้อย่างไร ข้าเองก็เป็น
ศิษย์ร่วมสำนักกับพวกเจ้านะ!” หูไ่ชิงลุกขึ้นมาทวาดถามด้วย
โทสะ

เชียวหลิงอวี่นเพียงปรายตามองเขา เอ่ยเสียงราบเรียบ
“เจ้าทำอะไรไว้ตัวเจ้ายอมรู้ดี ข้าจะช่วยใครหรือไม่ช่วยใคร
ข้าตัดสินใจตามอารมณ์”

ชายหน้าสิ่วรีบเสริมทันที “ใช่แล้ว หูไ่ชิง ศิษย์น้องเชียว
ไม่ช่วยเจ้าก็สมควรแล้ว ครานั้นเจ้าจงใจล่ออสูรหมาป่าชั้นหกมา
ทางพวกเราก็อเพื่อจะใช้พวกเราเป็นโล่กันภัย ศิษย์น้องเชียว
จะต้องช่วยเจ้าด้วยเหตุใด”

หมู่ให้ซึ่งยังอยากโต้เถียง ทว่าหนดมहिมาก็แทงทะลุร่าง
เขาโดยไม่ทันตั้งตัว เลือดสาดกระเซ็น เขาดิ้นทุรนทุรายล้มลง
สิ้นใจไปพร้อมแหวดาดิ้นตระหนก

เวลานี้ นอกจากกลุ่มของเซียวเย้วหย่า ทุกคนล้วนได้รับ
ยันต์ของเซียวหลิงอวีน[†]กันหมดแล้ว

หนดมहिมาทั้งหลายจึงเล็งเป้าหมายไปยังพวกเซียว
เย้วหย่า

หลี่เชอเซวียนสะท้านกลัวจนร่างสั่นไม่หยุด สุดท้ายก็
อดรอนทนไม่ไหว ร้องขอไปทางเซียวหลิงอวีน “เซียวหลิงอวีน
เจ้าช่วยข้าเถอะ หากเจ้าช่วยข้า เรื่องที่แล้วมาข้าจะมีถ้อยสา
ข้า...ข้ายังจะให้เสด็จพ่อของข้าประทานรางวัลเจ้าอีกด้วย!!”

เซียวเย้วหย่าเองก็พูดทั้งที่ไม่ยินยอมสุดใจ “เซียว
หลิงอวีน[†] ข้าเป็นน้องสาวเจ้านะ เจ้า...เจ้าจะไม่ช่วยข้าไม่ได้
หากท่านพ่อรู้เรื่องเข้า เจ้าก็อย่าหวังว่าจะได้กลับไปยังตระกูล
เซียว!”

แม้ปากพูดเช่นนี้แต่ในใจกลับคิดว่า หากพี่หญิงสาม
เชียวจื่อหานยังอยู่ นางยังต้องลดตัวมากล่าวถ้อยคำอันน่าอับ
อายเช่นนี้กับเชียวหลิงอวี่นด้วยหรือ ช่างน่าอัปยศยิ่งนัก!

บทที่ 100 ไม่ยอมจำนน

เชียวหลิงอวิ้นหัวเราะหยัน “เชียวเย้วหย่า หลีเซ่อเซวี่ยน พวกเจ้าคิดว่าข้าจะใส่ใจตระกูลเชียว และอยากได้ของรางวัลอะไรพวกนั้นหรือไร นี่หรือวิธีขอความช่วยเหลือของพวกเจ้า”

คำพูดของเชียวหลิงอวิ้นทำเอาเชียวเย้วหย่าและ หลีเซ่อเซวี่ยนโกรธจัด ตะโกนด่ากลับทันที “ข้า...ต่อให้ข้าตายก็ไม่ขอร้องเจ้า!”

“ศิษย์น้องเชียว พะ...พวกเรามิได้ล่วงเกินเจ้า ช่วยเราได้หรือไม่”

คำพูดนี้ราวกับตบหน้า เพราะพวกในกลุ่มของเชียวเย้วหย่ารีบเข้ามาอ้อนวอนเชียวหลิงอวิ้นเสียแล้ว

“พวกเจ้า!” หลีเซ่อเซวี่ยนและเชียวเย้วหย่าหน้าแดง ถืออกด้วยความอับอาย

ครั้นหนดเส้นหนึ่งพุ่งเข้าใส่เชียวเย้วหย่าและหลีเซ่อเซวี่ยน ทั้งสองเต็มไปด้วยความหวาดกลัว ไม่อาจใส่ใจศักดิ์ศรี

อีกต่อไป ร้องตะโกนลั่น “ช่วยเราด้วย เชี่ยวหลังอวิน เราขอร้อง
เจ้าแล้ว รีบช่วยพวกเราเถิด!!”

เดิมทีเชียวหลังอวินไม่คิดจะช่วย แต่เมื่อถูกขอร้อง
หากช่วยก็จะได้ผลบุญเพิ่มขึ้นสองเท่า บารมีของนางย่อมทวี
มากขึ้น

เชียวหลังอวินเพิ่งจะลงมือ ทว่ากลับมีเงาสีเขียวปรากฏ
ขึ้นจากที่ไม่รู้ไหน ฟาดหนดนั้นจนถอยหดกลับไป

เมื่อเงาสีเขียวนั้นร้อนสู่พื้น เชี่ยวเยว่หยาและหลี่เชอ-
เชวียนเห็นผู้มาใหม่ก็ร้องตะโกนด้วยความตื่นเต้น “ท่าน...
ท่านคือพีฉินเทียนเฟิงใช่หรือไม่!!”

ฉินเทียนเฟิงพยักหน้าน้อยๆ เห็นทั้งคู่ปลดถักจึงหันไป
มองเชียวหลังอวินด้วยความไม่พอใจ ทว่าทันทีที่เห็นใบหน้า
งดงามของนางก็ชะงักไปเล็กน้อย กระนั้นเมื่อคิดถึงการกระทำ
ของนาง เขาก็กล่าวอย่างองอาจชอบธรรม

“ศิษย์น้องผู้นี้ เจ้าทำเกินไปแล้ว ศิษย์ร่วมสำนักมีภักย์ยอม
ควรช่วยเหลือกัน แต่เจ้ากลับให้ทุกคนต้องคุกเข่าขอร้อง เจ้าทำ
เช่นนี้ไม่ถูกต้อง!”

หลี่เซวเซวียนรีบเช็ดหน้ากล่าวสมทบ “ใช่แล้ว เชียว
หลิงอวี่น เจ้าช่างเสแสร้งและโหดร้าย ให้พวกเราขอร้อง
อ๋อนวอน ทำแบบนี้รังแต่จะทำให้คนล้มตายมากมาย คนใจ
อำมหิตเช่นเจ้าไม่คู่ควรอยู่ในสำนักศึกษาเทียนเซิ่ง พี่เทียนเฟิง
ท่านต้องนำเรื่องนี้ไปแจ้งให้ประมุขสำนักทราบ ขับไล่นางออก
จากสำนัก!”

เซียวหลิงอวี่น^๑ไม่รู้ว่าฉินเทียนเฟิงเป็นใคร

หลี่เย่หานที่อยู่ข้างกายจึงกระซิบเบาๆ “ฉินเทียนเฟิง
เดิมเป็นบุตรชายสายตรงของอดีตผู้บัญชาการกองทัพพิทักษ์
วังหลวง ต่อมาได้รับความชื่นชมจากแม่ทัพเอกแห่งแคว้น
หลงอวี่ จึงพาไปยังแคว้นหลงอวี่ สนับสนุนกับหลี่เซวเซวียนและ
เซียวเยว่หยามาตั้งแต่เด็ก ตัวเขารั้งอยู่เรียนในสำนักศึกษา
เทียนเซิ่ง เป็นศิษย์สายตรงของประมุขสำนัก และเป็นศิษย์ที่
ครองอันดับหนึ่งของชั้นปีที่สาม”

เซียวหลิงอวี่น^๑เหลือบมองพลังของฉินเทียนเฟิง ระดับ
ก่อนฟ้าชั้นห้า นับเป็นผู้แข็งแกร่งที่สุดในสำนัก หากไม่นับนาง
กับหลี่เย่หาน

แต่คนผู้นี้ชอบยุ่งเรื่องชาวบ้านเกินไป

เชียวหลังวันหัวเราะเบา “ศิษย์พี่ฉัน ข้าจะช่วยใครหรือไม่ช่วยใคร ล้วนเป็นเรื่องของข้า เกี่ยวอันใดกับเจ้า แม้เป็นศิษย์ร่วมสำนักก็ใช่ว่ามีพันธะต้องช่วยกันทุกครา”

ฉินเทียนเฟิงไม่คาดคิดว่านางจะกล่าวถ้อยคำอันไร้คุณธรรมเช่นนี้ออกมาอย่างไม่ละอาย สีหน้าจึงฉุนจัด “เจ้า... เจ้าช่างเห็นแก่ตัวเกินไปแล้ว...”

เขายังพูดไม่ทันจบ พลันหมวดมเหสีหลายสายก็พุ่งเข้าใส่ฉินเทียนเฟิง

ฉินเทียนเฟิงรีบวัดกระบี่เข้าต่อสู้ พลังร้องบอกผู้อื่น “พวกเจ้าหนีไปเถอะ ที่นี้ข้าจะถ่วงเจ้าอสูรมารตัวนี้เอง!”

หลี่เชอเซวียน เชียวเย่วหย่าและพวกเมื่อได้ยินดังนั้น ก็รีบฉวยโอกาสหนีตายกระเจิงออกไป ปล่อยให้เขารับมือเพียงลำพัง

เซียวหลิงอวิ้นมองภาพนั้นก็เพียงหัวเราะเยิน จินเทียน-
เฟิงทำท่าทางชอบธรรมอันสูงส่ง แต่คนที่เขาเอาตัวปกป้อง
กลับไม่แม้แต่หันมามองความเป็นตายของเขาเลย

นางก้าวไปยังศพของอู่เจินหว่า หยิบผลสะกดมารมา
ก่อนจะสะบัดยันต์ใส่ร่างหมีกอสูร แล้วจึงเดินทางออกไปพร้อม
หลี่เย่หาน

สำนักศึกษาเทียนเซิง

เมื่อทุกคนกลับมาถึง ผู้ดูแลจินมองดูเหล่านักเรียนที่
เหลื่อรอดกลับมาเพียงครั้งหนึ่ง ก็ได้แต่ทอดถอนใจ

เมื่อทราบว่ามีเหตุการณ์ไม่คาดฝันอย่างอสูรพิทักษ์
และผลสะกดมารก็ไม่ได้กล่าวโทษสิ่งใด เพียงให้ทุกคนนำของที่
ได้จากการฝึกออกมาตรวจสอบ

คนอื่นล้วนได้ของดีมาไม่น้อย ต่างยิ้มร่าออกมา หวังว่า
อันดับหนึ่งจะตกเป็นของตน หากได้เป็นที่หนึ่งก็จะได้รับกระบี่คู่
ชั้นหก!

ทว่าเมื่อเห็นเชียวหลิงเย่หยิบเอาผลึกมารและสมุนไพร
วิญญูณชั้นหกขึ้นมาไม่หยุดไม่หย่อน ทุกคนก็อ้าปากค้าง
ตะลึงจนพูดไม่ออก

เชียวหลิงอวีนกับหลีเย่หวนกลับไม่ได้หยิบของสิ่งใด
ออกมาเลย สุดท้าย อันดับหนึ่งจึงตกเป็นของเชียวหลิงเย่ ผู้มี
พลังเพียงระดับหลังฟ้าชั้นสาม ทำเอาคนทั้งหลายอึ้งจนแทบ
อกแตกตาย

ทุกคนต่างรู้ดีว่า ผลึกมารเหล่านี้ต้องเป็นของที่เย่อวีน
ได้มาแน่นอน

ไม่รู้ว่เชียวหลิงเย่มีวาสนาแบบใด พี่สาวหน้าตางดงาม
ยิ่งนัก กระทั่งศิษย์พี่เย่อวีนผู้เร้นลับยังยอมสยบอยู่แทบ
ชายกระโปรง!

พวกเขาล้วนคิดว่าเชียวหลิงอวีนเจ้าเล่ห์นัก ถึงขั้น
ยั่ววนศิษย์พี่เย่อวีน!

หากเชียวหลิงอวีนรู้ความคิดเหล่านี้เข้า คงได้แต่กลอก
ตาหมดคำพูด

ยามนี้นางกับหลีเย่หานกำลังอยู่ต่อหน้าประมุข
สำนักหลัง

ใบหน้าประมุขสำนักหลังเต็มไปด้วยความตกตะลึง
มองดูพลังบ่มเพาะที่ลึกล้ำของเซียวหลิงอวีน “เจ้า...เจ้า!
เจ้าทะลวงพลังถึงระดับผสานมายาแล้วหรือ!”

ประมุขสำนักหลังเคยคิดว่าต่อไปให้เซียวหลิงอวีนไปยัง
ดินแดนฝึกตนนั้น อย่างมากก็เพียงทะลวงถึงระดับก่อนฟ้าชั้น
เก้าเท่านั้น!

เซียวหลิงอวีนประสานมือคารวะ “ขอบคุณประมุข
สำนักหลังที่เมตตา หลิงอวีนจะจดจำไว้ในใจ”

บัดนี้นางได้ฟื้นคืนพลังสู่จุดสูงสุดดังในชาติก่อนแล้ว
แท้จริงแล้วโชควาสนาที่สำนักศึกษาเทียนเซิ่งมอบให้แก่นางก็
คือดินแดนฝึกตนนั่นเอง

นางรู้สึกซาบซึ้งใจต่อประมุขสำนักหลังอย่างแท้จริง
หากมิใช่เพราะเขา เกรงว่านางไม่รู้จะต้องรออีกนานเท่าใดกว่า
จะฟื้นคืนพลังได้ทั้งหมด

ประมุขสำนักหลังหัวเราะลั่น “ดีๆ ช่างทำให้คนเฒ่าอย่าง
ข้าประหลาดใจยิ่งนัก ตาเฒ่ากลัวช่างโชคดีที่มีหลานสาว
พรสวรรค์ล้ำเลิศเช่นเจ้า อีกไม่นานงานชุมนุมหลอมโอสถของ
แคว้นหลงอวี่ก็จะเริ่มขึ้นแล้ว พวกเจ้าควรเตรียมตัวออกเดินทาง
ได้แล้ว”

วันรุ่งขึ้น

เชียวหลิงอวี่ไปกับหลี่เย่หานมายังลานกว้างเพื่อรวมพล
ครั้งนี้มีนักหลอมโอสถจากทั่วทั้งเป็นผู้นำคณะไปยังงานชุมนุม
หลอมโอสถ

เชียวหลิงอวี่นอยากได้ดำรับโอสถหลอมปราณ เพื่อจะได้
ช่วยให้พี่ชายและน้องชายฟื้นคืนเส้นลมปราณและจุดตันเถียน

นางมองเห็นชัดเจนแล้วว่าน้องชายมีชะตายิ่งใหญ่
เพียงใด แต่กลับถูกเส้นลมปราณอันเปราะบางขัดขวางอยู่

หากได้โอสถหลอมปรารถนา เชื่อว่าพี่ชายกับน้องชายต้องพุ่ง
ทะยานขึ้นวันละพันหลี่¹ แน่نون!

งานชุมนุมหลอมโอสถครั้งนี้ แต่ละสำนักสามารถส่งคน
เข้าร่วมได้ราวยี่สิบถึงสามสิบคน

ในฝูงชน เมื่อเซียวเยว่หยามองเห็นว่าเซียวหลิงอวิ้น^{*}ก็จะ
ได้ไปด้วย ถึงกับโกรธจนหน้าบิดเบี้ยว

นางต่างหากที่เป็นนักหลอมโอสถ แถมอาจารย์จางก่วง
ยังกล่าวว่านางมีพรสวรรค์สูง แต่บัดนี้นางหลอมได้เพียงโอสถ
ชั้นหนึ่ง จึงไม่มีสิทธิ์ไป มีเพียงศิษย์พี่ศิษย์น้องที่สามารถหลอม
โอสถชั้นสามชั้นสี่ขึ้นไปเท่านั้นที่ได้สิทธิ์เข้าร่วม

แล้วเหตุใดเซียวหลิงอวิ้นถึงได้ไปด้วย!

“ทุกคนมากันพร้อมแล้ว ออกเดินทางได้!” จางก่วงพูด
พลางหยิบนกหวีดออกมาเป่า

¹ หลี่ หรือ ลี้ หน่วยวัดระยะทางที่ใช้ในจินโบราณ เทียบเป็นระยะทางประมาณ
500 เมตรตามมาตรฐานจีนปัจจุบัน